

Данило Поповић

ЛЕЗЕРО НОЋИ

Проклетством
заклињали су ме,
табане док

црвена земља
ми је гризла.

Не знам,
бесмислени су били крици,
не знам,

колико дуго,
падао сам у бескрајно.

Волео сам.
говорили су ми,
сулудо.

Живот колико траје.
Знају

Бродови што крстаре морем
и

светлост што гаси се
и њиве,
и песме,

гаврани причају
шта је то
моје.

А волео сам,
чавке и њиве,
стрњику до суза,
и први,
јесен,

и кишу,
као дечак,

знао сам први
у језеро ноћи,
отићи да ме не смрви.